

Španska romanca.

Ljubica, če ti je dolgčas,
daj mi v roko mandolino,
in zapojem ti romanco
iz prelepih davnih časov,

iz prelepih onih krajev,
kjer na mavrskih balkonih
donne blede, črnooke
o ljubezni sanjajo ...

Vse nebo se je topilo
v mesečini, in na drevje,
na šumeče, temno listje
padali so demanti.

Tam v aleji v ravni vrsti
stala debela so visoka,
kakor črni mi menihi
pod zelenim baldahinom;

a ob poti rože tihe
čakale so hladne rose
in odpirale so plašno
svoje čiste kelihe ...

Don Juan in donna Ana
sta hodila po aleji,
v srcu žalost neizmerno,
vroče solze na obrazu.

»Duša moja, glej, že vstaja
tiha zarja na izhodu,
hladno jutro diha v zraku,
zadnje jutro moje sreče ...

Le še enkrat me poljubi ...
Noč in smrt bo zdaj pred mano,
kamor stopi moja noga,
bo zvenela rosna trava ...«

In ljubeče okrog vrata
položila mu je roke,
a tam v parku bolni slavec
je zaplakal tisti čas ...

»Ah, ostani še trenotek,
ti moj dragi! ... Kaj je meni,
kaj je meni to življenje
brez poljubov tvojih gorkih? ...

Kadar bom pri oknu stala,
gledala za tabo, dragi,
obledela, ah, bo zarja
od bridkosti v mojem srečju ...«

Solnce se je dvignilo; —
in v tem hipu je vzdrhtelo
rosno listje v tistem smehu;
zasmejale so se rože

ob aleji; in od smeha,
od neskončne veselosti
so se tresli mi menihi
pod zelenim baldahinom ...

Honny soit qui mal y pense.
Zarja vstaja na izhodu, —
daj mi roko, Anica,
in ne misli na romanco.

Ivan Cankar.

